

[Villemoes.]

naa det modsatte af, hvad der er tilsigtet, nemlig forøget Arbejdsløshed, foruden at man vil vanskeliggøre en sund og naturlig Udvikling af dansk Skibsfart.“

Der staar en Sætning til, som jeg ikke kan undlade at henvise til; jeg har forstaaet, at den er blevet meget unaadigt optaget i Regeringskredse. Den lyder saaledes:

„Dansk Skibsfart kender kun Paa- læg af nye Byrder og forøgede Krav til dens Ydeevne. Den har aldrig bedt om Beskyttelse eller Statsstøtte til den almindelige Udfoldelse af sin Virksomhed, fordi den kun vil blive taalt paa det internationale Marked, saa længe den sejler under frie konkurrencemæssige Betingelser; men den har tilført og tilfører stadig Landet store Værdier udefra og giver direkte og indirekte god og vel- lønnet Beskæftigelse til en Mængde Men- nesker.“

Ja, det er netop det særegne ved dansk Skibsfart: et relativt lille Erhverv, ogsaa beskæftigende relativt en lille Part af Landets Befolkning, men et Erhverv, som bringer Værdier til Landet, naar det gaar godt for Erhvervet, Værdier, som de konkurrerer med fremmede Lande om, altsaa meget mere med fremmede Landes Befolkning end med vort eget Lands Indbyggere. Derfor burde det være et Erhverv, som man kælede det mest mulige for, ikke for Erhvervets Skyld, ikke for disse Folks Skyld, men for vores allesammens Skyld. Det vil man ikke; indtil denne Dag har man ikke villet. Rederne i Danmark, Rederierne i Danmark, de, der skal leve af Erhvervet, lige fra den øverste Ende til den nederste, har kunnet hævde med Stolthed, at det er et Erhverv, som har skullet klare sig selv baade i gode og i onde Tider, oven i Købet i Konkurrence med Udlandet, som i en Mængde Tilfælde giver Statstilskud, Subventioner og Begunstigelser paa snart det ene og snart det andet Omraade.

Nu venter jeg altsaa den højtærede Ministers Udtalelse om, hvorvidt det er nødvendigt hæsblæsende at faa dette Lovforslag gennemført i Løbet af en 2—3 Dage. Man formoder jo, at det nuværende Ministerium anser Landstinget for overflødig, og det synes, som om man i Ministeriet her i Marts Maaned arbejder efter den Receipt, at vi allerede er overflødig. Men vi er her dog endnu, og vi skal dog have en Del Valg, inden det bliver endeligt afklaret; der skal jo være kloge Folk, som mener, at en Folkeafstemning vil give mindst 43—44 pCt. for

en Grundlovsændring, men det kan vi først faa opklaret, naar vi har passeret disse Afstemninger. Jeg har tidligere omtalt den Behandlingsmaade, Tinget faar under Samlingerne, oven i Købet saa tidligt, at jeg har gjort det under et andet Ministerium. Det er en Kendsgerning, at ved Slutningen af en Samling maa det gaa hurtigt, og vi har det jo alle sammen saaledes, at vi gerne vil medvirke dertil; men det skal dog være inden for Rimelighedens Grænser. Der skal være Maade med alting, og efter min Mening kan man ikke med god Samvittighed forelægge et Lovforslag i Februar Maaned i det ene Ting og faa det sendt over til Landstinget den 6.—7. Marts for at faa det færdiggjort til den 10. Marts. Det er ikke en Arbejdsform, som fremmer det parlamentariske Styre, og jeg vilde jo dog alligevel tro — paa Trods af mange Ting, som tyder i modsat Retning —, at det ogsaa er det nuværende Flertals Synspunkt, at vi skulde prøve paa at fremme Befolkningens Ønske om at vedblive at leve under parlamentarisk Styre, fremfor at man skal le ad os ude i Landet, fordi vi næppe nok kender de Lovforslag, som vi bliver stillet over for at skulle tage Standpunkt til.

Jeg haaber, at Ministerens Svar til mig vil være af en saadan Art, at der kan blive Tid til en rolig Udvalgsbehandling af Sagen. Det kunde jo ogsaa tænkes, at der fra de to direkte interesserede Parters Side var Folk, som kunde komme til os med Argumenter pro et contra dette Lovforslag, og saa paakrævet kan det ikke være, at det er nogen Nødvendighed at faa det gennemført nu; det kan være et Ønske — et Ønske, som jeg mener er ufornuftigt ud fra de Betragtninger, jeg her har udtalt. Enige om alt muligt kan vi jo ikke blive, men det bør være saadan, at vi lader Meningerne brydes og kan faa talt ud om Tingene, og saa maa de, der er de fleste, sluttelig tage Bestemmelsen.

Vi fra vor Side vil være kede af, hvis vi ikke — netop i Slutningen af denne Samling, som jeg forstaaer Regeringspartierne tænker sig skulde blive den sidste under den gamle Grundlov — skulde kunne faa saa megen Tid, at vi kan behandle de sidste Lovforslag, som bliver forelagt os, paa ordentlig Vis; men det er jo ogsaa muligt, at den højtærede Handelsminister vil svare, at det kan der saa udmærket godt blive Tid til. Vi vil nødig fra vor Side være med til gennem Lovgivningen at gribe saaledes ind, at den danske Skibsfarts Konkurrenceevne og dansk Erhvervslivs Konkurrenceevne over for Udlandet i det hele bliver saadan,